

Părererea publicului •

amintirea lașului unde a urinat școala tehnică de chimie și unde și-a rupt palmele aplaudându-l pe Miluță Gheorghiu în celebra sa Chiriță.

— Merg la teatru pentru ritmul trepidant în care un spectacol trebuie să susțină o idee, un sentiment. Mie îmi plac piesele sentimentale, îl ador pe Sebastian, de pildă, și regret că în dramaturgia românească de azi nu am întâlnit încă nici o scenă frumoasă de dragoste. După părerea mea, dragostea trebuie reflectată în ceea ce are ea mai înălțător și nu în aspectele ei vulgare, cum se întâmplă adesea. O fi vorba — zic — de o modă, pentru că și piesele selecționate din repertoriul universal reflectă aceeași slăbiciune. Dacă îmi plac piesele sentimentale, asta nu înseamnă că-mi plac textele dulcele. Îmi place, de fapt, să admir pe scenă reflecția a ceea ce admir și în viață, frumoasele sentimente din sufletul tovarășilor mei de muncă. Tocmai pentru că îi cunosc atât de bine, mi-e ciudă — uneori — că nu sînt dramaturg, că nu pot exprima într-o lucrare dramatică felul în care au abordat sau au rezolvat ei o problemă de muncă ori de viață. Sînt situații mult mai spectaculoase și cu premise teatrale mai fertile decît ale unor piese din repertoriul curent. Dacă admir pentru ceva în plus, pe Baranga, este pentru că a creat tipuri adevărate, concludente, impunătoare prin caracteristicile lor. În ceea ce-i privește pe destul de mulți alți dramaturgi, vă mărturisesc că la premierile lor nu mă înscriu „din oficiu“ să cumpăr bilete, pentru că prea des m-a dezamăgit modalitatea lor de a reflecta viața.

— Sînteți informată asupra proiectelor de repertoriu ale stagiunii care începe?

— Am citit că se repetă *Surorile Boga* la Național, în regia Soranei Coroamă (care mi-a rămas... datoră de la *Zadarnicele jocuri ale dragostei*), *Secunda 58*, la Giulești; *Jocul de-a vacanța* cu Beligan; sper să am satisfacțiile pe care le aștept de mult. O seamă de alte titluri nu mă interesează. De ce? Pînă acum am avut destule dezamăgiri, așteptând premiere neonorate de teatre, încît...

★

— Ați văzut *Alcor și Mona* la Teatrul de Comedie?

— Nu.

— Cum se poate? Sebastian e autorul dumneavoastră preferat!

— Am avut norocul de a nu găsi bilete la premieră. Ulterior, mi-au alunecat ochii pe câteva cronici și n-am mai regretat că n-am reușit să văd spectacolul. Ba chiar, după cum vedeți, *dimpotrivă*.

EUGENIA MATYAS
tehnician chimist
la laboratorul uzinal

MAI MULTE DRAMATIZĂRI ȘI RECITALURI DE POEZIE

N-am timp pentru teatru în măsura pe care aș dori-o. Noi, femeile, avem foarte puțină vreme pentru alte activități decît cele legate de casă și de producție pentru că, orice-ați spune dumneavoastră, oricît de ocupați ar fi soții noștri, nu sînt, ca bărbații, chiar atât de legați de un orar fără cruțare: orele de masă ale copiilor, orele de somn ale copiilor, orele de masă și de odihnă și de producție și de... meci ale soților... Nu mă plîng decît atunci cînd mi-e ciudă că n-am reușit

să văd un spectacol de teatru pe care mi se pare că l-a văzut toată lumea în afară de mine.

În condițiile unui program atât de încărcat, mersul la teatru este o veritabilă sărbătoare, ca nunțile și ca botezurile... Și atunci vreau să mă destind, să văd un spectacol unde să rid mult ori unde să plîng, fermecată de ceea ce văd pe scenă. Altminteri, mă resemnez să urmăresc, cel mai adesea, teatrul care se difuzează la televiziune și la radio. Cred, de altfel, că nu există emisiuni în care să nu existe o mică scenetă, și chiar și în emisiunile științifice. Dramatizarea are darul de a explica lucrurile mai pe înțelesul tuturor. De aceea ar trebui să se dea mai mare importanță dramatizărilor. Ceea ce se făcuse cîndva cu Baltagul de Mihail Sadoveanu, s-ar putea face și cu alte mari opere ale literaturii noastre. Sper, de pildă, să văd cît mai curînd dramatizarea pe care o anunța cineva după romanul Craii de Curtea Veche. Nu vreau ca să se facă dramatizări școlărești, care să secătuiască personajele cărților bune, și să-i „ajute” pe copii să fie... leneși, dîndu-le spectacolul în locul cărții. Arta teatrului poate extrage cu mult folos ceea ce este mai arzător, mai puternic, în cărți, și, fără să se transforme teatrele în biblioteci vorbite, se pot da multe și bune dramatizări. Teatrul „Nottara” a avut asemenea inițiative care i-au reușit.

Mai dorește ceva de la oamenii teatrului: multe și frumoase recitaluri de poezie, pe diferite teme. Cu o piesă simplă de decor, cu câteva reflectoare, cu cîțiva actori, asemenea serbări ale poeziei ar fi foarte binevenite, nu numai pe scenele teatrelor, ci și pe estrade, în parcuri... la noi, în sala de festivități a întreprinderii. Sint atât de rare aceste recitaluri și e atât de firav îndemnul profesorilor, încît copiii nu mai recită versuri...

V-aș ruga: cit mai multă poezie! Piesele cu bandiți și cu rele, lăsați-le! După cite am eu pe cap, tracasări și necazuri și griji, vreau să cred că teatrul e o poiană cu flori, o rezervație cum e Poiana Narciselor și vreau să-mi fie adevărită această nădejde...

MARIA TENIE
cartonagistă

FUNCȚIA SOCIALĂ ȘI EFICIENȚA TEATRULUI

A fost o mare mîndrie pentru noi, ori de cite ori aflam despre un succes înregistrat de trupele de teatru românești peste hotare. Și am avut des asemenea prilejuri de a ne mîndri. Dar, mi se pare mie, aceste succese aduc în discuție și un aspect mai puțin „festiv”: ele au fost înregistrate mai ales cu piese ale unor mari autori dramaticei universali, și aproape de loc cu piese românești. La Moscova, marele spectacol al turneului Nationalului a fost *Revizorul* de Gogol, la Veneția *Bădăranii* de Goldoni, tot în Italia *Regele Lear*, la Paris *Troilus* și *Cresida* și *Rinocerul*, pe alte scene au trium-